

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **I. M.**, narozený dne X.
bytem X.

zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2022 č.j. CPR-6006-3/ČJ-2022-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 14. 3. 2022 č.j. CPR-6006-3/ČJ-2022-930310-V234 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 16. 1. 2022 č.j. KRPA-170580-21/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 2 let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce nejprve obecně poukázal na to, že žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem daného případu, a ust. § 50 odst. 2 správního řádu, neboť si neopatrily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, a dále též ust. § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu.
3. Konkrétně pak nesouhlasil s tím, že by v České republice pobýval bez platného pobytového oprávnění, popíral, že by se jeho poslední vstup na území schengenského prostoru datoval dne 17. 7. 2020. Uvedl, že na území schengenského prostoru vstoupil na základě biometrického cestovního pasu Moldavské republiky, žalobce tak mohl v období následujících 180 dnů pobývat na území smluvních států po dobu 90 dnů. Nebylo nijak prokázáno, že by žalobce dobu nepřetržitého 90denního pobytu překročil, ani že by na území schengenského prostoru nepřetržitě pobýval od 17. 7. 2020 do doby pobytové kontroly, nesouhlasil ani s tím, že by nejméně od 15. 5. 2021 do 1. 7. 2021 pobýval na území ČR bez oprávnění. Zdůraznil, že v době pobytové kontroly dne 1. 7. 2021 se nacházel na území ČR legálně, a to na základě oprávnění, které má jako držitel moldavského biometrického pasu, dobu 90-denního nepřetržitého pobytu nepřekročil. Je evidentní, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav věci. Dle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění.
4. Dále nesouhlasil s tím, že by mohl vycestovat do domovského státu, neboť v Moldavské republice nyní panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd, není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, jde o nedemokratickou zemi, a to i s ohledem na poslední politický vývoj, když Moldavská republika je navíc v reálném válečném ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na sousedící

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Ukrajinu. S ohledem na dramatickou situaci v Moldavské republice se žalobce v případě návratu reálně obává o svůj život.

5. Měl za to, že z výše uvedených důvodů v daném případě nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění tak, jak bylo specifikováno ve výroku napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalovanému bylo uloženo uhradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Vzhledem k tomu, že v žalobě je obsažena naprosto totožná argumentace, na kterou již bylo plně reagováno v napadených rozhodnutích, žalovaný plně odkázal na jejich odůvodnění. Ve svém postupu a ve svých závěrech neshledal pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 1. 7. 2021 byl při pobytové kontrole prováděné hlídkou Policie ČR na X. ztotožněn žalobce, v jeho cestovním dokladu bylo nalezeno poslední vyznačené vstupní razítko do schengenského prostoru dne 17. 7. 2020, výstupní razítko již vyznačeno nebylo, dle přechodových razítek vzniklo podezření, že žalobce překročil dobu 90 dnů ve 180-denním období, což bylo ověřeno přepočtem v schengenské kalkulačce, jiné vízum nebo povolení k pobytu v pase nebylo, bylo konstatováno podezření, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně.
8. Dne 2. 7. 2021 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu.
9. Žalobce dne 2. 7. 2021 při svém výslechu uvedl, že do České republiky naposledy přicestoval dne 15. 5. 2021 z Německa, kde pracoval, přijel do ČR za kamarádem a za tři dny chtěl odjet domů do Moldavska, je si vědom toho, že na území schengenského prostoru pobývá neoprávněně nejméně od 15. 10. 2020, z ČR nevycestoval po uplynutí 90 dnů, protože si chtěl vydělat ještě nějaké peníze. Dále uvedl, že je zdravý, v ČR nemá žádné vazby (majetek, příbuzné, osoby v péči, závazky, pohledávky atd.), rodinu tj. manželku, syna a celou rodinu má v Moldavsku, není žádný důvod, který by mu bránil ve vycestování, peníze na vycestování má, v Moldavsku mu nic nehrozí, může se bez problémů vrátit, pokud bude muset, vycestuje dobrovolně. Téhož dne se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, nežádal jejich doplnění, k podkladům se nevyjadřoval.
10. Rozhodnutím ze dne 2. 7. 2021 č.j. KRPA-170580-14/ČJ-2021-000022-SV správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění s dobou 2 let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 9. 2021 č.j. CPR-22379-3/ČJ-2021-930310-V234 toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil tomuto orgánu k novému projednání a rozhodnutí s tím, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není jasné vymezeno, od kdy do kdy se měl žalobce dopustit vytýkaného jednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

11. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 16. 1. 2022, v odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, § 119a odst. 2, § 174a, § 179 a § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobcem. Ze skutkového hlediska shrnul, že žalobce přicestoval do ČR dne 15. 5. 2021, přičemž již tehdy pobýval na území schengenského prostoru neoprávněně, neboť vstupní razítko do schengenského prostoru má z 17. 7. 2020, na základě biometrického pasu zde mohl pobývat 90 dnů ve 180-denním období, platnost jeho pobytu vypršela dne 14. 10. 2020, v ČR je tedy nelegálně ode dne vstupu, tj. od 15. 5. 2021. V cestovním dokladu se od data vstupu žádné další razítko nenachází, sám žalobce neuvedl, že by poté z schengenského prostoru vycestoval, naopak uvedl, že pobýval v Německu, do protokolu uvedl, že si je vědom svého nelegálního pobytu; z toho dovodil, že žalobce od doby svého vstupu pobýval na území schengenského prostoru nepřetržitě. Podmínky ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tak žalobce naplnil tím, že v České republice pobýval neoprávněně od 15. 5. 2021 do 1. 7. 2021, přičemž platnost jeho oprávněného pobytu v schengenském prostoru, kam vstoupil dne 17. 7. 2020, skončila dne 14. 10. 2020, v ČR je tedy nelegálně již od svého vstupu dne 15. 5. 2021. Podrobně se zabýval přiměřeností dopadů daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, avšak nepřiměřenost neshledal, hodnotil kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Dobu 2 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, stanovil v dolním rozpětí zákonného rozmezí, a to vzhledem k délce a závažnosti neoprávněného pobytu na území ČR, v jeho prospěch zohlednil, že žalobce se správním orgánem po celou dobu správního řízení spolupracoval. Ekonomickou situaci v Moldavsku nepovažoval za důvod či omluvu pro nelegální pobyt na území ČR. Neshledal důvody znemožňující vycestování, neboť žalobce pochází z bezpečné země původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb. a žalobce sám žádné překážky návratu neuvedl, naopak sdělil, že mu tam nic nehrozí, neuvedl tak skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí.
12. Žalobce podal dne 24. 1. 2022 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce odvolání.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 14. 3. 2022 přezkoumal spisový materiál, v postupu správního orgánu I. stupně neshledal žádné pochybení, skutková zjištění považoval za správná a vymezení protiprávního jednání za souladné se zákonem. Vyjádřil se k námitkám žalobce, z hlediska možnosti žalobce vycestovat do Moldavska ve shodě se správním orgánem I. stupně vycházel z vyhlášky č. 328/2015 Sb., dle které je Moldavsko považováno za bezpečnou zemi původu s výjimkou Podněstří, ze kterého však žalobce nepochází, žalobce sám neuvedl žádný důvod, proč by nemohl vycestovat, sdělil, že vycestuje dobrovolně a v případě návratu mu ve státě původu nic nehrozí, v ČR nemá žádné vazby, důvody dle § 179 zákona o pobytu cizinců tedy neshledal, námitky žalobce týkající se země původu považoval za obecné bez uvedení konkrétních skutečností, důvody vycestování žalobce z Moldavska byly ekonomické, nikoli obava o jeho život. Neshledal důvody k tomu, aby bylo vypracováno závazné stanovisko k možnosti vycestování, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008 č.j. 5 Azs 66/2008-70. Z hlediska neoprávněného pobytu považoval za správně a přezkoumatelně vymezené, že žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

v ČR pobýval neoprávněně od 15. 5. 2021 do 1. 7. 2021, a dále, že na území schengenského prostoru vstoupil dne 17. 7. 2020, což je doloženo vstupním razítkem v jeho cestovním dokladu, výstup vyznačen není, sám žalobce uvedl, že z schengenského prostoru nevycestoval, i když věděl, že mu dnem 15. 10. 2020 jeho bezvízový pobyt skončil, zůstal však za účelem výdělků a přes výše uvedené vstoupil dne 15. 5. 2021 do ČR. Z hlediska doby dvou let, na kterou bylo správní vyhoštění uloženo, považoval za podstatné, že žalobce vstoupil na území ČR dne 15. 5. 2021, tedy již v době, kdy vyčerpal 90denní pobyt ve 180 dnech v schengenském prostoru, o čemž věděl, jeho pobyt v ČR od 15. 5. 2021 do 1. 7. 2021 je tak neoprávněný, zároveň žalobce nesplnil povinnost cizince dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, dále považoval za významné, že na pobyt žalobce v členských státech EU je třeba pohlížet jako na pobyt neoprávněný od 15. 10. 2020, což je v součtu 9 měsíců bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Doby 2 let tak nepovažoval za nepřiměřenou, stanovení kratší doby by nepovažoval za dostatečně účinné a odrazující, ve prospěch žalobce zohlednil, že se správním orgánem spolupracoval a je dosud bezúhonný, v jeho neprospěch pak délku neoprávněného pobytu na území ČR, dobu 2 let považoval za adekvátní a souladnou s rozhodovací praxí v obdobných případech. Námitky žalobce nepovažoval za důvodné a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. K projednání dané věci nařídil soud ústní jednání, které se konalo dne 6. 5. 2022. Žalobce při tomto jednání setrval na svém stanovisku, dále zdůraznil, že v průběhu posledních týdnů došlo k výraznému zhoršení bezpečnostní situace v Moldavsku, neobstojí již hodnocení této země jako bezpečné země původu, země je přímo ohrožena válečným konfliktem na Ukrajině, v oblasti Podněstří již došlo k výbuchům, podle posledních zpráv se nyní chystá útok přímo na Oděsu, je jen otázkou času, kdy se konflikt přenesení též do Moldavska. Žalovaný se z ústního jednání omluvil.
16. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
17. Podle ust. § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
18. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. (odst. 1) Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. (odst. 2)

19. Podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., platí, že *[n]ikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*
20. Soud shledal nedůvodnou námitku o tom, že nebylo dostatečně prokázáno, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně. Součástí správního spisu je kopie biometrického cestovního pasu žalobce, na kterém je vyznačeno poslední vstupní razítko do schengenského prostoru dne 17. 7. 2020, výjezdní razítko není vyznačeno, z toho vyplývá, že oprávněný pobyt žalobce v schengenském prostoru skončil dne 14. 10. 2020, žalobce se shodě s tím ve správním řízení vypověděl, že si byl vědom toho, že od 15. 10. 2020 byl jeho pobyt v schengenském prostoru neoprávněný, dále uvedl, že po uplynutí 90 dnů nevycestoval a do ČR přicestoval dne 15. 5. 2021 z Německa. Lustrací v příslušných evidencích nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění žalobce. Takto zjištěný skutkový stav je v souladu s požadavky dle ust. § 3 správního řádu, neboť není důvodná pochybnost, že žalobce na území schengenského prostoru vstoupil dne 17. 7. 2020, od té doby nevycestoval, jeho oprávněný pobyt tak skončil dne 14. 10. 2020, do ČR žalobce vstoupil dne 15. 5. 2021, tedy již v době svého nelegálního pobytu, a od té doby zde setrval až do 1. 7. 2021, kdy byla provedena pobytová kontrola. Žalobce ani neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by takto zjištěný skutkový stav zpochybňovaly, a to ani v odvolání, ani v žalobě. Žalobce pouze obecně popírá, že by do schengenského prostoru vstoupil naposledy dne 17. 7. 2020, že se od 17. 7. 2020 do 1. 7. 2021 (tj. do pobytové kontroly) nepřetržitě zdržoval na území schengenského prostoru a že se od 15. 5. 2021 do 1. 7. 2021 na území ČR zdržoval neoprávněně, neuvádí však k tomu svojí verzi událostí ani nenabízí důkazy, to k vyvrácení správnosti závěru správních orgánů nestačí, když důkazy jimi shromážděné (včetně výslechu žalobce ve správním řízení) jsou ve shodě.
21. Pokud jde o délku možného pobytu žalobce na území schengenského prostoru, jsou závěry správních orgánů rovněž správné. Podle čl. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018 státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II (včetně Moldavska – pozn. soudu) jsou osvobozeni od vízové povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. Žalobce do schengenského prostoru přicestoval dne 17. 7. 2020 a následně zde setrval. V případě nepřetržitého pobytu po tomto datu tedy jeho oprávněný pobyt skončil dne 14. 10. 2020, od následujícího dne se jednalo o pobyt neoprávněný. Žalobce kromě biometrického cestovního pasu netvrdil ani neprokázal jiné skutečnosti, které by ho k pobytu opravňovaly, takové skutečnosti nebyly zjištěny ani lustrací v CIS dne 1. 7. 2021, naopak sám žalobce v řízení uváděl, že si je vědom neoprávněnosti svého pobytu v schengenském prostoru a též v České republice po překročení 90-denní lhůty (tj. od 15. 10. 2020).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

22. Dle konstantní judikatury správních soudů aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce spolu se stanovením doby k vycestování na základě ust. § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny. K tomu ostatně nesměřovala ani žalobní námitka.
23. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti žalobce vycestovat do domovského státu – Moldavské republiky. K tomu soud uvádí, že podle ust. § 2 bodu 15 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. je Moldavská republika stále považována za bezpečnou zemi původu s výjimkou Podněstří. Obec, ze které žalobce pochází a kde žije jeho rodina, se v oblasti Podněstří nenachází. Žalobce sám při svém výsledku účastníka řízení do protokolu uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země, není žádná překážka ani důvod, proč by nemohl do Moldavska vycestovat, žije tam s rodinou, plánoval tam brzy vycestovat, vycestuje dobrovolně. Teprve v odvolání, které podal prostřednictvím svého právního zástupce, počal namítat, že do Moldavské republiky nemůže vycestovat z důvodu katastrofální ekonomické situace, velkého množství vražd, nebezpečí pro civilní obyvatelstvo a nedemokratických poměrů v zemi.
24. Žalovaný v této situaci nebyl povinen vyžádat si závazné stanovisko k vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť podmínka bezpečné země původu byla v případě žalobce naplněna (viz vyhláška č. 328/2015 Sb.). Žalobce pak ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být v Moldavsku mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu, naopak jednoznačně tvrdil, že země původu je pro něj zcela bezpečná, jeho tvrzení ohledně země původu uvedená v odvolání jsou pak zcela obecného rázu (špatná ekonomická situace, množící se případy vražd, nedemokratická země) a není z nich zřejmá žádná konkrétní souvislost s případem žalobce, natož aby z nich vyplývala hrozba skutečného nebezpečí pro žalobce. Ani v žalobě pak žalobce svá obecná shora uvedená tvrzení nijak blíže nerozvedl a nekonkretizoval. Správní orgány tak nijak nepochybily, pokud si nevyžádaly závazné stanovisko, neshledaly existenci překážek vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců a dospěly k závěru, že vycestování žalobce je možné.
25. V žalobě dále žalobce nově tvrdil, že nemůže vycestovat též z důvodu reálného válečného ohrožení Moldavska v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. I toto tvrzení soud považuje za zcela obecné a nesvědčící o existenci skutečného nebezpečí pro žalobce v zemi původu. Žalobce ani k tomuto zcela neurčitému tvrzení nenavrl žádné důkazy. Nejedná se ani o všeobecně známou skutečnost, že by se země původu v současné době týkaly okolnosti, které by mohly

představovat skutečné nebezpečí, tedy navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Lze tak shrnout, že soud nepovažuje námitky žalobce týkající se důvodů znemožňujících vycestování za důvodné.

26. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. května 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.